

gaar, gøre opmærksom paa, at denne er i ganske overordentlig Grad bleven bedre i denne Periode. Jeg søgte at vise Grunden til, at dette var Tilfældet, det er den, at Underofficersklassen rekruteres fra alle Lag i Samfundet — naturligvis med Undtagelse af de allerfineste, dertil er dog Stillingen og Lønningen for lille, men fra de brede Lag, som danne den store Del af Hæren. Underofficersklassen rekruteres af Tjenestekarle, Gaardmandssønner, Haandværkere, Gartnere, Forvaltere o. s. v., og for at gaa en lille Smule højere op, der er ogsaa Folk, der have almindelig Forberedelseseksamen, i denne Stilling. Jeg troede, at det ærede Medlem maatte kunne forstaa, at det, som gjorde, at Behandlingen i væsentlig Grad var bleven bedre, var den Omstændighed, at Tilgangen til Underofficersklassen nu var en helt anden end tidligere, saa at denne Klasse nu var Kød af Folkets Kød og Blod af Folkets Blod. At der kan være Mangler med Hensyn til Underofficerernes Behandling af de menige, skal jeg ikke benægte, men jeg tør samtidig paa det allerbestemteste paa-staa, at der kæmpes fra oven og nedad med den største Streghed for at bedre dette Forhold. Det er jo nemlig i øvrigt ogsaa en Betingelse og den allerførste Betingelse for at bevare den Sympati — havde jeg nær sagt — som der burde være for Hæren i Befolkningen, at Rekrutterne blive ordentlig behandlede. Hvis det ærede Medlem altsaa tror, at Hærens Ledelse er blind for dette Forhold, tager han overordentlig meget fejl, og naar det ærede Medlem ellers synes at tage noget haardt paa dette Emne, synes jeg, at han er lovlig blød.

Det ærede Medlem maa ganske have misforstaaet mig, da jeg fremsatte et Par Anekdoter. De Ting, jeg omtalte, ligge 20—25 Aar tilbage i Tiden, der er altsaa sket et ikke saa ganske lille Fremskridt paa dette Omraade siden den Tid. Jeg fremførte disse Anekdoter netop for at vise ærede Medlemmer, hvorledes Traditionen var, og hvor vanskeligt det derfor havde været for Underofficersklassen at tilkæmpe sig en nogenlunde taalelig Tilværelse, naar Tankegangen havde været saaledes. Det ærede Medlem springer mærkelig nok det over, som jeg fandt mest fornærmeligt, nemlig at selv den allertarveligste Borger i Byen ikke kunde være i selskabelig Forening sammen med en Underofficer. Det Eksempel, synes jeg, at det ærede Medlem skulde have taget med. At Officerer og Underofficerer ikke tilbringe

deres selskabelige Timer sammen, er slet ikke saa underligt, jeg tror, at man fra begge Sider i de to Klasser i Almindelighed ikke vilde føle sig særlig tilfreds dermed. Men jeg gjorde for øvrigt opmærksom paa, at jeg netop saa langt fra forsvarede dette Forhold, at jeg tværtimod blev i Foreningen og dens Bestyrelse for at vise, at der ikke var nogen Grund til Forbudet. For øvrigt maa det ærede Medlem huske, at Underofficererne ikke blev gjort saaledes bekendte med, at denne Stilling indtoges af Kommandanten, og naar han troede, at Kommandanten gjorde det af særlig — hvad skal jeg sige — Foragt for Underofficererne, er det en fuldstændig Misforstaaelse. Det skyldtes kun Frygt for, at der, naar de to Klasser vare sammen med den civile Befolkning, kunde under de selskabelige Forhold ske et og andet, som ikke blev ganske passende maaske for nogen af Parterne og i Særdeleshed maaske for de overordnede. Det var maaske nærmest af Hensyn til dem, at Forbudet blev nedlagt. Jeg fremførte det kun som Eksempel paa, at der selv inden for Officerskorpset — hvad jeg gentagne Gange med Rette har hævdet og vil hævde, uden at jeg i øvrigt føler mig forpligtet til at forsvare det paa ethvert Omraade — findes det varmeste Hjerte for den Klasse og gøres de største Anstrengelser for at hjælpe og lede den. Paa den store Klases Vegne — som vi her tale om — jeg har i særlig Grad gjort mig til Talsmand for dem, fordi jeg i 30 Aar har staaet i Geledet sammen med dem og nærer stor Kærlighed til dem, og jeg haaber derfor, man tilgiver mig, at jeg taler saa varmt for dem — vil jeg ogsaa gerne sige, at ethvert venligt Ord, som er kommet fra de forskellige Sider til Gunst for dem og for en Forbedring af deres Stilling, har glædet mig, og jeg vil nødig, som enkelte af mine Partifæller i de Udtalelser, som faldt fra det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro), se en Forringelse af Udsigterne til en Forbedring af deres Kaar. Jeg tror heller ikke, at det var Hensigten, thi det ærede Medlem plejer at være saa logisk, at det vist ikke let kunde falde ham ind, at Underofficererne som Stand skulde undgælde for den mulige Mangel paa Forstaaelse af Forfatningens Benyttelse, som man fra hans Partis Side vil gøre gældende, at Krigsministeren har vist. Det ærede Medlems Udtalelser have formentlig paa dette Punkt ikke været tilstrækkelig klare. Jeg har faaet den Opfattelse, at der her i Tinget findes Sym-